

ρίζεται εις τὸ διανέμειν μετὰ τινος εὐσυνειδησίας τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του, φράσσων τὰ ὄσα καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τοὺς ὠρυγμοὺς τῶν ἐξωθεν πεινῶντων.

Τοιοῦτον ἐπάγγελμα μετέρχονται ἐναλλάξ ἀπὸ τριακονταετίας οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν τροφοδόται, ἀγωνιζόμενος ἕκαστος, ὡς κελὸς ποιμὴν, πρὸς συμπερωτέραν ὑπὲρ τῆς ἀγέλης του λύσιν τοῦ μόνου παρ' ἡμῖν πολιτικοῦ ζητήματος, τίς δηλ. πρέπει νὰ τρώγῃ καὶ τίς νὰ νηστεύῃ καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον νὰ τρώγῃ ἢ νὰ νηστεύῃ.

Κατὰ τὸν ἄγριον τοῦτον περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, πάντες ἠναγκάσθησαν πρὸς χορτασμόν τοῦ στρατοῦ αὐτῶν νὰ παραβῶσι τοὺς κανόνας τῆς συνταγματικῆς παλαίστρας· ἀλλὰ καὶ πάντων τὰ πηθήματα ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα περιωρίσθησαν ἐντὸς ὁρίων τινῶν, ἅτινα μόνος ὁ κ. Βούλγαρης ἐτόλμησεν ἀναφανδὸν νὰ ὑπερβῇ, λαβὼν σύνθημα «ἡ ὄρεξις δικαιόει τὰ μέσα».

Ὡς ὁ σπηθικὸς, ἀφοῦ μάτην δοκιμάσῃ πάντας τοὺς ἰατροὺς, ἐγκαρτερεῖ καὶ προσπαθεῖ νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῶν ἑλκῶν του, οὕτω καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑπομένει τὰ κόμματα, καὶ ἐσχάτως κηλόγησε μάλιστα αὐτὰ, ἐνωθέντα ἵνα τὸν ἀπαλλάξωσιν ὀριστικῶς ἀπὸ τοῦ κ. Βούλγαρη, τοῦ ὁποίου αἱ ἀποφράδες πρωθυπουργαί ἔστησαν πάντοτε ἐποχὴν, ὡς παρ' Αἰγυπτίοις αἱ ἐμφανίσεις τῆς πανώλους. Ἐν τῷ βᾶθει ὅμως τῆς καρδίας του εὐχεταὶ πᾶς Ἕλλην, ἀφοῦ φάγωσι τὸν Βούλγαρη, νὰ φάγωσιν ἀλλήλους οἱ κομματάρχαι πρὸς τελείαν αὐτοῦ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν κομμάτων, ἅτινα, μὴ ὑφισταμένων ζητημάτων, δὲν ἔχουσιν οὔτε λόγον ὑπάρξεως, οὔτε ἀποστολὴν ἄλλην ἢ νὰ παρεμποδίζωσι τὴν πρόοδον τοῦ ἔθνους καὶ νὰ διανέμωσιν εἰς τοὺς ἀργοὺς τὸν ἰδρώτα τῶν ἐργαζομένων.

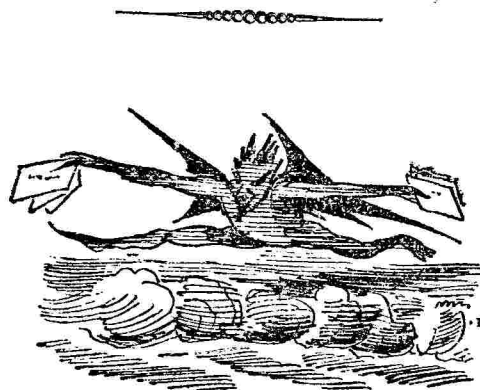
Εἰς ἣν εὐρισκόμεθα σήμερον κατὰστασιν, οὐδὲν σημαίνοντες καὶ οὐδὲν ἔχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ πράξωμεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὡς δὲν χρῆζει μαγεύρων ὁ κενὸν ἔχων τὸ ὄψοφύλακιον, κόμματα δὲ πραγματικὰ δύο μόνον δύνανται νὰ ὑπάρξωσι, τὸ ἀσμοδαϊκόν, ἥτοι τῶν ἐπιθυμούντων τὴν ἡσυχίαν τοῦ τόπου ὑπὸ μίαν οἰανδήποτε κυβέρνησιν, πλὴν τῆς τοῦ κ. Βούλγαρη, καὶ τὸ τῶν θεωρούντων τὴν Ἑλλάδα ὡς δορυκτῆτον χωράφιον, προσωρισμένον εἰς ἀποκλειστικὴν βοσκήν τῆς ἀγέλης του.

Ἐξ ὅλων τῶν δῆθεν κομμάτων τὸ πέμπτον εἶναι τὸ ἀριθμοῦν τὰ ὀλιγώτερα στόματα, προτέρημα οὐχὲ μικρὸν, ὅφ' ἦν ἐποψὶν ἐξετάζει ὁ Ἀσμοδαῖος τὰ πράγματα.

Οὐδένα λοιπὸν ἔχει λόγον νὰ προσθέσῃ τὴν φωνὴν του εἰς τὴν συναυλίαν τῶν ὄνειδιζόντων εἰς τὴν σήμερον Κυβέρνησιν τὰς ὀλίγας ἡμέρας, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ζήσῃ, καὶ τὸν ὀλίγον χόρτον, ὃν κ.κ. Λομβάρδος καὶ Πετιμεζᾶς, ἄκοντος τοῦ ἀσμοδαϊζόντος Πρωθυπουργοῦ, διένειμαν καθ' ἑλληνικὴν συνήθειαν εἰς τὴν εὐάριθμον ἀγέλην των. Οὐχ ἦττον ὅμως προθύμως ἀναγνωρίζει τὰ δικαιώματα τῶν τριῶν ἐνωθέντων κομματάρχων, ὅτι δηλ., ἂν διαρκέσῃ ἡ συμμαχία μέχρι ἐξοντώσεως τῶν Βουλγαριστῶν,

εἰς αὐτοὺς ἀνήκει δικαιοματικῶς ἡ ἐπικαρπία τοῦ συνταγματικοῦ χωραφίου. Εὐχεταὶ δὲ μόνον νὰ εὐρεθῇ ἐκείνομὴ ἱκανὴ πρὸς συντήρησιν τῶν τριῶν ἠνωμένων κομμάτων των.

K.

Κύριε συντάκτα τοῦ «Ἀσμοδαίου».

Ἀγγέλλω ὑμῖν μετὰ λύπης τὴν παῦσιν τοῦ καθηγητοῦ Σαριπόλου. Φαντάζομαι δὲ καὶ τὴν ἰδικὴν σας θλίψιν διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην τὴν ἀνεπανέρωτον, διότι ἐχάσατε ἐν ἀκόμῃ ἀντικείμενον λόγου. Οὐδόλωσ πλέον δύνασθε νὰ γράφητε περὶ Σαριπόλου, διότι Σαρίπολος ἄνευ ἔδρας δὲν ἐννοεῖται, ὡς οὐδὲ ὄνος ἄνευ σάγματος. Ἀλλὰ καὶ ἂν τινες κατορθώσουν νὰ τὸν παραδεχθῶσι καὶ γυμνόν, πάλιν θὰ τοῖς ἦναι ἄχρηστος, διότι εἰς τίποτε δὲν χρησιμεύει ὁ ἀσαγμαρῶτος ὄνος, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ ὀγκᾶται. Καὶ τοῦτο ἀπέδειξεν ὁ ἴδιος Σαρίπολος, διότι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπεγράφετο τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς του, αἰσθανθεὶς τοῦτο, ὠγκᾶτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἑλευσινά, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς νὰ μαντεύσωσιν ὅτι ὁ Σαρίπολος ἔχανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ σάγμα του.

Εἶθε τὸ πάθημα τοῦτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μᾶθημα εἰς τὸν διάδοχόν του, ὅπως μὴ πάθῃ τὰ ἴδια, εὐρεθῶμεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀκούσωμεν πάλιν συμφωνίαν.

Δέξασθε κλπ.

Ὁ φίλος σας
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.

